

astus ja neid ärdaste pallus, omma peäle hallastada, ning puhkamisse nurga nende maias ja leiva rasukest temmale sowida, sest et temmal ei olnud ei mingisuggust rammu enam järrel, senna esimesse perese sada, kust temmal suggu abbi olleks lota. Teie tenite ennestele, ütles se willets hing, Jummal armu tasumist omma hallastusse eest, mis lähhâte minnule minno ketge armetuma luggu sees üllesnäitma. — Kassi ärra, küssendas moisa herra. Nüüd on nisuggune seggane aeg, kus ei sünni ei keddagit teadmata uskuda, egga neile asset anda maias, liati seäl, kus ellamisse koht nenda kui siin ni kangel ärra on teiste maiadest. — Jummal teab, ütles kerjaja, kui hopis otsas minna ollen omma ihho wigga pärrast: agga ommeti ollen ma ikka püüdnud, öige innimenne olla, kes ei olle ei ühhelgi üllekohto teinud. — Nenda rägib iggaüks, ütles herra, ja pärrast saab ommeti nähha, et monni ei olle muud kui kelm. Kes neid ussub, saab kurja katsda. — Kui herra

sedda ütles, ja kerjaja, wessi silmil, taewa pole watis, siis halleda süddamega praua ei sanud mehhe wäljo sanna mitte kaue minne kanda. Põris ennast herra pole ja ütles: eks sa ei mõtle se peäle, mis pühha kirri käsib: „Püüdke hea melega woõraid wasto wõtta!“ ja et Issand saab wiimisel päwal öõlda: „Minna ollen woõras olnud, ja teie ei olle mind mitte wasto wõtnud. Jehowa on se, kes woõraid hoiab.“ Agga nende pärrast, kes armetumad on, ja häddaliste peäle ei hallasta ütleb Jummal sanna: „Kohhus peab ilma hallastusseta káima selle peäle, kes ei olle hallastanud.“ — Minne sinna, ütles mees, jaláks wihha táis ärra.

Praua ütles nüüd lahkeste kehwa wasto: Astu sinna sisse! Ja kui waene ei sanud kõndida omma jalla wigga pärrast, siis praua juhhatas tedda kátpiddi ühhe piisufesse kambri, mis ukse jures olli. Seált teine leidis puhkamisse wodi, ja temmale sai rohket toitmist kátte widud. Kui olli sõnud, ja Jummalat süddamelikkultt ánnanud selle abbi eest, mis nüüd sai katsda, heitis tem-